

[Arbejdsministeren]

Men hvis de ældre kan, kan småbørnsforældrene og andre så sandelig også komme ind under ordninger med langt mere fleksible arbejdstider. Det ville være et meget stærkt signal at sende her fra Folketinget: at nu må man tage sig sammen og begynde at tage hensyn til, at verden i dag ikke er som verden i går, at industrisamfundet er på vej ud, og at vi nu får en situation, hvor fleksible arbejdstider er en mulighed, som vil være langt lettere at håndtere i praksis.

Jeg tror ikke, vi får løst problemerne her i aften, men jeg tror bestemt, at debatten her har været med til også at sætte nogle tanker i gang. Og stadig væk: Vi har behov for at sende et signal til parterne på arbejdsmarkedet. Vi skal blot være meget omhyggelige med, hvad indholdet i dette signal er.

Glønborg (KRF):

Når referatet fra mødet her foreligger, vil socialministeren kunne læse, at jeg indledte med at sige tak for de venlige ord og, skal vi sige hensigterne. Men jeg blev lidt ivrig, fordi det drejer sig om noget så fundamentalt vigtigt som børnene. Derfor måtte jeg med stor vægt efterlyse de realiteter, som skal til, før vi kommer nogen vegne. Altså jeg må sige rent ud, at jeg er ikke tilfreds med kun at få at vide, at vi er enige i målet. Der skal også gås nogle skridt, og dem venter jeg at regeringen og først og fremmest Venstre med sin familiepolitik lægger op til. Jeg er spændt på at se de initiativer, der efter denne debat må komme fra regeringen på dette område.

Jeg tror nok, arbejdsministeren gør sig skyldig i en lidt for stor pessimisme over for virkningen af de signaler, vi sender til arbejdsmarkedets parter. Når arbejdsministeren siger, at hvis vi herindefra sender det signal, at hvis ikke arbejdsmarkedets parter løser den opgave, så gør Folketinget det – så kan vi med sikkerhed regne med, at så løser de den ikke. Det kommer sandelig an på, hvad det er for en slags opgaver. Hvis det er noget, der skal koste penge, som de ved de kan spare, fordi det vil vi ordne bagefter, så er jeg helt enig i arbejdsministerens spådom. Men når det drejer sig om noget, som er lidt vanskeligt for arbejdsmarkedets parter at få løst, fordi det giver lidt indskrænkning af deres rettigheder fra begge sider, så tror jeg såmænd, det er et glimrende

signal at udsende herindefra, at vi siger, at hvis I ikke selv kan finde ud af det, så bestemmer vi, hvordan det skal være. Det er jo en slags lidt truende signal, og det kan have en ganske befordrende virkning på, at der så kommer til at ske noget. Men det er lidt svært at spå om fremtiden.

Arbejdsministeren henviste til, at selv om vort forslag er kønsneutralt, vil det i praksis få den virkning, at det er kvinderne, der bruger det. Det er uden tvivl rigtigt. Der kan være to forklaringer på, at det vil være kvinderne, der bruger retten. Den ene forklaring er ganske, ganske fin. Det er den, at kvinderne og hele familien ønsker det. Så skal de sandelig også have lov. Den anden er, at vi desværre har et problem på vort arbejdsmarked, nemlig at alle de kønne regler, vi har lavet om ligeløn, ikke er ført ud i praksis. Men det problem kan man ikke forlange at vi skal løse over lovforslag som det her, men man kan heller ikke forlange, at vi skal lade være med at fremsætte sådanne forslag, fordi der er et andet problem på arbejdsmarkedet. Det må vi så se at gøre noget ved dér.

Jeg kan fortælle, at da vi sidst havde forslaget fremme, var der en, der var så venlig at sende det til udtalelse i Ligestillingsrådet. Ligestillingsrådet kom med nøjagtig det samme svar, som arbejdsministeren har givet her, og derfor måtte Ligestillingsrådet fraråde, at man gennemførte et sådant forslag. Hertil var mit svar mundtligt i mange sammenhænge: Nå, det vil altså sige, at ligestilling efter Ligestillingsrådets praksis betyder, at man skal opføre sig ligedan. Hvis ikke mænd og kvinder bruger det lige meget, så duer det altså ikke. Men så kalder jeg det ikke et ligestillingsråd, så kalder jeg det et ensretningsråd, og så vil jeg sige, at med den opfattelse bliver Ligestillingsrådet aldrig tilfreds, før vi får gennemført den ligestilling, at mændene føder hvert andet barn. Før kan man jo aldrig blive tilfreds. Og det synes jeg dog ikke vi skal forlange. Jeg synes, vi skal give forældrene, mor og far, lov til at agere, dels efter hvordan Vorherre har skabt dem, og dels efter hvordan de selv har mest lyst til klare det her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemming